

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Cur ex vsu Eucharistiæ non proficiamus. Cap XIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

1.4. fid.
cap. 10.

effectu adultis conferri solito ex Concl. Trident. sess. 6. cap. 7. & S. Damasceno. Dispositiones autem necessariae, supra enumeratae numer. 17.

SECUNDA PARS OPVSCVLI.

CAPVT DECIMVM TERTIVM.

Cur ex usu Eucharistiae non proficiamus.

52.
h. 66. ad
Pop.

CVm ergo tot modis Eucharistia conducat quod illam tam saepe sumentes, non tantum proficimus quantum deberemus? & quod ait S. Chrysostomus: *Sacramenta suscipientes minus dignè, & illa & Christum traducimus, & quantum in nobis est, famia & honore privamus. Quia nimirum non apparet in nobis fructus Sacramentorum talis, qualis praedicatur, & merito videtur culpabile fieri, ut Christus dicere possit illud Isaiæ: In vacuum laboravi, sine causa & vanè fortitudinem meam consumpsi; Ita fructus nullus apparet in nobis. Nunquid resina non est in Galaad, aut medicus non est ibi, quare ergo non est obducta cicatrix filiae populi mei: vulnus, & liuor, & plaga tumens non est circumligata, nec curata medicamine, nec fota oleo. Praesertim cum ut ait S. Thom. per hoc Sacramentum perficiatur spiritualis vita, ad hoc quod homo in se ipso perfectus existat, per coniunctionem ad Deum. Ego veni, ut vitam habeant & abundantius habeant.*

Isa. 49.
Ierem. 8.
Isai. 1.

53.
3. P. 9. 79.
a. 1. ad 1.
Ioan. 10.
c. 8. eccl.
hier.

Vnde merito S. Dionysius Areopagita, Eucharistiam sanctissimam ait perficendi vim habere. Supra quoque dixerat: *Eucharistiam vim habere maximam, omnia serè Sacramenta perficendi.* Et B. M. Magdalena de Pazzis: *Vnam Communionem bene factam aiebat sufficere ad animam faciendam perfectam.* Ut merito S. Dion. c. 3. Eccl. hier. inir. dicat Eucharistiam à S. Paulo appellatam esse *πρωτον τειλετην*. Sacramentorum Sacramentum, hoc est, omnium praestantissimum Sacramentum: & ait: *etsi vnumquodque Sacramentum vitas nostras in vniuersum illum statum quo Dñi efficiuntur, colligat, Deiq; societatem & vniotionem impertiat, ei tamen praecipua prerogativa attribui nomen communionis & Synaxis, aliis Sacramentis, commune, quia nimirum aliorum Sacramentorum communionibus perfectio atque efficacia ex diuinis huius perficiendiq; vim habentibus donis accedit.* Hinc ait Eucharistiam dari post suscepta alia Sacramenta, quasi perficientem alia, & sine hac, manètia imperfecta. Quod non proficiamus ipsi fatemur, & experimur multi: quia post annos aliquot quibus communicauimus, celebrauimusque tam saepe, non sentimus nos meliores, imò proh dolor! sentimus nos quandoque deteriores, magis iracundos, minus obediētes, minus deuotos, minus hu-

cap. 94.

miles, quam in Tyrocinio fuerimus &c. Quae ergo causa? Non est attribuendum occupationibus vitae nostrae actiuae, haec enim non impediunt fructum Eucharistiae. Patet ex vitis nostrorum Patrum S. Ignatij, S. Xauerij, P. Barzai, P. Sylueriae; P. Mancinelli, P. Colnagi, P. Realini, & aliorum, qui perpetuo occupabantur in auxilio animarum, & erant sanctissimi & deuotissimi, & perpetuo crescebant in virtute. Experiuntur hoc etiam alij, qui has distractiones Dei causa subeunt. Quando S. Catharina Senensis, ut dicitur in vita eius c. 1. cepit Christi iussu agere cum hominibus, studio eos iuandi, tunc creuit in ea deuotio, etiam sensibilis & tenera, & quasi infinitum desiderium SS. Eucharistiae. Si autem deuotionem sensibilem non impedit conuersatio, & similes vitae actiuae occupationes, multò minus effectum Eucharistiae, qui facilius acquiritur & conseruatur, quam sensibilis deuotio. Sanè plus potest gratia, quam natura, plus potest Christus per se & Deus, quam noster labor & ingenium; & tamen studendo diligenter proficimus, sumus doctiores in fine anni, etsi hebeti simus ingenio; communicando verò videmus nos non ita proficere, etsi ad communionem non tantum nos sed etiam Deus ipse concurrat magis, quam ad profectum nostrum in literis. Est enim caelestis Dei actio, inquit S. Dionysius Areopagita, omnis diuina nostra sanctificationis principium, essentia, perficiensq; vis. Et si sensus, qui est diuinum altare nostrum, diuina est diuinarum mentium consecratio, in quo, ut scripta diuina loquuntur, consecrati ac mystica omnino hostia, insular incensi accessum habemus, & cum Iesu sanctissimo sanctificet seipsum pro nobis, nosq; omni sanctitate compleat (ut idem eodem in loco S. Doctor ait) dum ea qua in eo dispensatione prouidentiaq; percipiuntur, ad nos ut à Deo generatos, scilicet benigne perueniunt, mirum est nos non sentire in nobis huius diuinae sanctificationis effectus, tam sancto cibo correspondentes.

54.

Ego existimo causam esse quintuplicem: Primò, positiuam: peccata, quae committimus delibere ex supina negligentia ante & post receptionem Eucharistiae, illa enim seruorem charitatis & minuunt, & impediunt, ut docet S. Thom. & 1. 2. q. 81. retardant affectum hominis, ne promptè in Deum seratur: & profectum spirituale impediunt, ut idem S. Doctor docet alibi: Parue etiam negligentiae obsecurant animam & impedimentum faciunt amplius gratiae, inquit Richardus Victorius nos. Perior autem c. 35. item charitatis facit, ut acquisitis habitibus gratiae & donorum ac gratiarum Sacramentalium vtamur in occasionibus. Vnde qui à peccatis abstinere student diligentissimè, proficiunt, imò ad se proficere aduertunt. Ideo Apostolus ait: *Miseriam meam confiteor, quia ignorans feci: id est, quia non ex malitia peccaui, Deus illum facilius conuertit.* Quae de re S. 1. c. 1. in Gregor. in illud. Repleti prius, ro panibus scilicet collo-

collocauerunt, & famelici saturati sunt. Hac verba, inquit, contra negligentes Sacramenti altaris ministras, atque audaces Dominici Corporis susceptores, edisseruere dicit possunt, qui nimirum comedunt & saturari non possunt; quia licet Sacramentum ore percipiunt, virtute Sacramenti non replentur: à virtute ergo illud Sacramenti ieiunant, quia repleti fuerant. Saluta quippe fructum non percipiunt, in comestione salutaris hostie, quia ea, quibus se replerant flagitia portant in mente. Non saturantur ergo nisi famelici, qui à vitio perfecte ieiunantes, diuina Sacramenta percipiunt, in plenitudine virtutis. Et quia sine peccato electi etiam viri esse non possunt, quid restat, nisi à peccatis quibus eos humana fragilitas maculare non desinit, euacuaré se quotidie conentur. Nam qui quotidie non exhibuit quod delinquit, etsi minima sunt peccata, quae congerit paulatim anima replentur, atque ei meritò auferunt fructum interna suauitatis. Hac repletionem nos euacuaré Paulus insinuans ait; probet se ipsum manducare & sic de pane illo edat, & de calice bibat. Quid enim est hoc loco probare, nisi euacuatà peccatorum nequitia se probatum ac purum ad mensam Dominicam exhibere. De repleto etiam subdit: Qui enim manducat & bibit indignè, iudicium sibi manducat & bibit. Qui ergo quotidie delinquimus, quotidie ad penitentiam lamenta curramus: quia ipsa sola virtus est, quae euacuat, quod in ventre anime culpa coadunat: & tunc verè famelici saturantur, quia quò studiosius mundamur lamento penitentiae, eò vberiorè diuine gratiae fructum recipimus in spirituali refectione.

Nemo igitur sit ludas in mensa, monet S. Chrysostomus; hoc sacrificium, cibus spiritualis est. Nam sicut corporalis cibus cum ventrem inuenit aduersis humoribus occupatum, amplius laedit, magis nocet, & nullam praestat auxilium; ita & iste spiritualis cibus, si aliquem repererit malignitate pollutum, magis eum perdet, non sanatur, sed accipientis vitio. Pura igitur sit mens in omnibus, pura cogitatio, quia & sacrificium purum est. Sanctam animam preparemus, & hoc non multo tempore, sed vnà corrigitur die. Nam si tibi contra inimicum tuum dolor est, solue iram inimicitias laxa, vt remedium de mensa percipias.

Secunda causa est negatiua, quia occasiones virtutum, quae se offerunt, negligimus, non faciendo earum actus, verum est autem illud: Facienti quòd in se est. Deus non denegat gratiam; auxiliis diuinis cooperanti & habitibus internis bene utenti, Deus dat auxilia vberiora, maiora, efficaciora ad frequentandos nouos & nouos actus, per quos augeatur eius profectus spiritualis.

Verum enim uerò, cauenda est omnis negligentia in susceptione Eucharistiæ. Nam S. Th. S. Antoninus, Sylo. Paludan. Caiet. Alexander Aletis, S. Bonaventura, Petrus Soto, Marsili. dicunt, voluntariam distractionem, seu peccatum veniale, quod committitur tempore quo sumitur Eucharistia, & quod impedit actualem deuotionem in percipiendè, etiam non impedit augeantem gratiæ & charitatis, quae datur ex o-

perato operato ob Christi merita, tamen impedit aliquos effectus Eucharistiæ, & omnino impedit maius meritum, & effectus qui non peccanti dantur ex opere operantis. Et ita S. Bonau. Si, inquit, ex quodam torpore vel ex distractione non se debite prepararet, aut nullam aut modicam reportat efficaciam, quamuis non incurrat mortalem offensionem. Quamquam Aletis id vniuersaliter affirmet de efficaciam Sacramenti, idque rationibus confirmat Valq. etiam postea id refutet c. 2. Et quamuis Suar. contrarium sentiat, cum tamen id non sit omnino incertum, timendum est. Vnde Christus de quodam damnando loquens S. Brigittæ: Quamuis me sumpsit continè, non tamen ex hoc multum meliorabatur, quia non se preparauit vt debuit. Qui enim colligere vellet hospitium bonum, & Dominum, preparare debet non solum hospitium, sed etiam omnia vniuersalia, sic non iste, qui etsi mundauit domum, non tamen scopauit eam reuerenter & diligenter, nec pauimentum strauit virtutum floribus; nec vniuersalia membrorum suorum impleuit abstinentiis. Caue, inquit S. Bonaventura, ne nimis tepidus & inordinatus atque inconsideratè accedas, quia indignè sumis, nisi accedas reuerenter, circumspèctè, & consideratè. Et vide, ne propter tumorem aut vanam gloriam aut consuetudinem, aut alicuius mundane complacentiae aut temporalis fauoris respectu accedas, sicut multi diebus isti abutuntur ad sui perditionem, eo quod est datum ad salutem. Idem: qui tepidè & inuotè & inconsideratè accedit, iudicium sibi manducat & bibit. Et eadem verba transtulit S. Bernardinus Senensis citans S. Bonaventuram.

Tertia causa est, affectus ad res terrenas in conuersatione, in recreationibus &c. Deus non dedit Manna, nisi quando cibaria Aegypti defecerunt. Manna defecit quando fructus terrae promissæ gustare ceperunt. Sic sollicitudo temporalium, cupiditas commoditatum, honorum, distractiones, ira &c. effectum Eucharistici cibi impediunt, ne efficiat, quod posset. Anima saturata, (scilicet mundanis) calcabit fauam, (Eucharistiæ.) Non est dare vacuum, ait Deus S. Catharinæ Senensis, vnde si quid aliquà re materiali vacuum est, impletur aère: simili modo cor est vnum vas, quod nullo modo vacuum esse potest: sed extractis inde rebus transitoriis per amorem inordinatum illud repletur aère: videlicet amore diuino & caelestium, cum quo peruenit ad aquam gratiæ.

Quarta causa est, exiguum desiderium, cum quo accedimus ad Eucharistiæ. Panis iste, inquit S. Augustinus, interioris hominis querit esuriam: vnde alio loco dicit: Beati qui esuriunt & sitiunt iustitiam, quoniam ipsi saturabuntur. Iustitiam verò nobis esse Christum Paulus Apostolus dicit. Ac per hoc qui esurit hunc panem, esuriat iustitiam, sed iustitiam quae de caelo descendit. Pulchro exemplo id explicauit Deus S. Catharinæ Senensis: Si plurimi, inquit, portarent candelas ad accendendum, & vna ponderis esset vnus vncia, alia duarum, siue sex, vel vnus libra, & quamuis omnibus accensis, in qualibet parua

Pal. q. 1. 2.
2. con. 3.
n. 11. c. 1.
Cai. 2. q. 113. a. 3. &
3. p. q. 79.
a. 8. Al. 3.
p. q. 10. in
8. a. 3. B6.
in 4. d. 12.
a. 2. q. 1. ia
1. p. dist.
in 4. d. 12.
p. 2. a. 1.
q. 1.
V. 3. p. q.
79. a. 8. d.
206. c. 1.
S. 10. c. 1. in
3. p. d. 73.
1. 2. c. 3.
Reu. c. 2.

60.

in Breuil.
p. 6. c. 9.
co. 1. f. 50.
a. 2. c. 5.

61.

Prou. 27.
7.
dial. c. 54.

62.
tr. 2. 6. in
Ioan.
March. 5.
1. Cor. 13

dial. 6.
110.

